

de

EGLUTÈ

1958

SPALIS

Nr. 8

1958 SPALIS Nr. 8

Redaguoja:

Dr. A. Šerkšnas

Leidžia:

Lietuvių Kultūros Institutas

Administruoja:

Nekalto Prasidėjimo Seserys

Prenumerata:

Metams: \$4.00, Atskiras numeris 40 centų.

Pinigus, užsakymus ir adresų pakeitimus siųsti:

EGLUTĖ, Immaculate Conception Convent, R.F.D. 2, Putnam, Conn.

Raštus siųsti ir visais redakcijos reikalais kreiptis:

Dr. A. Šerkšnas, 301 Silas Deane Hwy., Wethersfield, Conn.

TURINYS

1. Kun. J. Gutauskas, PILKUJŲ DIDVYRIŲ ŽEMĖ	225
2. J. Narūnė, GINTARĖLĖ	226
3. Pranas Alšėnas, PAŠNEKESYS SU SŪNELIU	228
4. Ag. Jukna, "COMIC BOOKS"	231
5. Ramunė Vilkutaitytė, PENKTOJI MAIRONIO MOKYKLOS ABITURIENTŲ LAIDA	233
6. Maironis, MILŽINŲ KAPAI	235
7. KUNIGAS PETRAS KALBA	236
8. V. Šmaižienė, KIŠKIS IR LAPĖ	237
9. V. Čižiūnas, METAI	238
10. ATŽALĖLĖS	242
11. Danutė Kezytė, KODĖL AŠ LAIKAU ILGUS PLAUKUS	244
12. SAULĖS JUOKAS	245
13. V. Šmaižienė, VOVERAITĖ	246
14. ŠIMTAS MĖSLIŲ BE VIENOS	247
15. MAŽŲJŲ PASAULIS, Vytė Nemunėlis, VIENA PENKTOJI	248
16. A. Giedrius, BITĖ IR MUSĖ	249
17. V. Šmaižienė, RŪTYTĖS ŠIRDELĖ	251
18. ŠIENPIOVYS IR VILKAS	252
19. A. Giedrius, SENELIS IR RUDIS	253
20. Albina Kašiubienė, PURIENOS	254
21. Viktoras Šimaitis, PAS TĖVELIUS	255
22. GANDRAS IR LAPĖ	256

EGLUTĖ — THE LITTLE FIR. Magazine for children. Published monthly, except during July and August, by the Lithuanian Cultural Institute. Office of Publication, Immaculate Conception Convent, R.F.D. 2, Putnam, Conn. Editor: Dr. A. Šerkšnas, 301 Silas Dean Hwy., Wethersfield, Conn. Oct., 1958. Vol. 9, No. 8. Subscription: \$4.00 yearly. Single Copy 40¢. Entered as second-class matter at the post office in Putnam, Conn.

Immaculata Press, Putnam, Connecticut

PILKUJŲ DIDVYRIŲ ŽEMĖ

Kun. J. Gutauskas

I gyvenimo pilnatvę veda fizinis, dvasinis ir religinis savęs auklėjimas, betarnaujant ir bedirbant savo šeimai, savo artimui, savo tautai.

Kaip brangi savoji šeima, taip brangi savoji tauta. Kaip miela tėviškė, taip miela tėvynė, nes kasgi yra tauta, jei ne didžioji mūsų šeima, kas gi yra tėvynė, jei ne didžioji mūsų tėviškė? Niekur žmogus nesijaučia taip savas, kaip tarp savųjų. Niekur nėra taip svetimas, kaip tarp svetimųjų...

Mes nešiojame savo širdyse mūsų tėvynės ateitį. Kokia Lietuva mūsų mintyse, tokia ji bus ir tikrovėje. Tauta yra gyva savo vaikų meile ir auka. Tos idėjos nemiršta, dėl kurių daugelis miršta. Ir toji tauta nemiršta, dėl kurios daugelis miršta. Gyvens per amžius ir lietuvių tauta, nes jos vaikų mirtis išpirko jai gyvybę.

Maža mano tėvynė — pilkųjų didvyrių žemė, bet ji man gražiausioji žvaigždė šiaurės rytų danguje. Ir mažai mano tautai yra didis kelias — jei ne į fizinę, tai į dvasinę didybę. Tikiu į jos didžią ir šviesią ateitį, į lietuviškojo genijaus kūrybiškumą.

Kartų kartos per amžius nešė tautos gyvatos žiburėlį. Jis dega piliakalnių gelmėse, knygnešio, savanorio, partizano kape, senelio pasakoj, sesulės dainoj, Rūpintojėlio susimąstyme, lietuviškosios kalbos skambėjime. Dieve, laimink tas rankas, kurios jį saugo ir globoja, kad pikti vėjai neužpūstų.

GINTARĖLĖ

J. Narūnė

(Ištrauka iš šiuo vardu išleistos knygutės)

Žvejai buvo užauginę penkis, kaip ąžuolus tvirtus, sūnus. Bet trys jaunesnieji išėjo karan ir nebesugrįžo, o du vyresnieji žuvo marose, audrai siaučiant.

Ilgai liūdėjo, verkė seni tėvai, sūnų netekę. Tačiau per ilgą laiką apsiprato su savo nelaime ir visą tėviškąją meilę sudėjo į savo paskutiniąją, pačią jauniausiąją, dukrelę — Gintarėlę.

Kaip aukso žvaigždė ji buvo graži. Gilių marių vandenys mėlynavo jos ramiame žvilgsnyje. Ant gelsvų kasų nešiojo rūtų vainikėlį, o drobės marškinėliai kaip sniegas baltavo. Tulpėmis išrašyta prijuostė linksmai mirgėjo spalvomis ir buvo jos pačios išausta.

Ji laistė, ravėjo savo darželį ir joks rūpestėlis nespaudė jos širdies. Ramiai plaukdavo jos dainos, toli nuaidėdamos, kai ji vaikščiodavo jūros pakraščiais. Maloniai šypsodavosi močiutė, sukdamą savo ratelį:

— Tai mūsų lakštingalėlė! Vis dainuoja! Vis mums širdį ramina!

Vieną kartą Gintarėlė išėjo maudytis į jūrą. Tik įbrido į vandenį ir pamatė nematytai didelį gintarą.

— Vistiek pagausiu! — ir skubėjo iš paskos.

Kai ji pačiupo tą gabalą į savo rankas, pajuto, kad jos kojos slysta su visu dugno smėliu, juto, kad ją traukia kažkokia jėga į dugną. Mėgino plaukti, bet dar smarkesnė banga užliejo ją, paskui aukštai išmetė, kaip kokią skiedrelę, ir nubloškė gilyn į jūrą. Grūmėsi vargšė, kaip į verpetą pakliuvus. Ji, tarsi, girdėjo, kaip kažkas ją pašaukė vardu, bet toks saldus miegas apvaldė ją ir darėsi taip viskas vistiek... Ji grimzdo gilyn, o šaltos, stiprios rankos apkabino jos liemenį:

— Tu dabar mano! — lyg sapnuodama išgirdo Gintarėlė kažkieno kietą balsą.

Ilgai laukė jos močiutė... O dukters kaip nēr, taip nēr...

— Neverkite ir neraudokite. Jūsų Gintarėlė jūros dugne gyvena, gražiuose gintariniuose rūmuose, jūros karalaičio valioje.

Pasakė ir pranyko.

PAŠNEKESYS SU SŪNELIU

PRANYS ALŠĖNAS

Brangus sūneli, kaip aš norėčiau, kad kuogreičiau išauštų mūsų Tėvynėje laisvės rytas. Kad jis išauštų, pakol tu dar tebesi mažytis.

Tauragnų ežeras ir Taurapilis

Kai išsidangins iš mūsų šventos žemelės svetimieji okupantai, aš parvešiu tave į Lietuvą ir parodysiu visa tai, apie ką esu kalbėjęs ir pasakojęs čia, Kanadoje, gyvendamas, kai išeidavom abu pasi-vaikščioti.

Parvešiu tave į ten, kur aš užaugau. Aprodysiu tau tuos kelius, takus ir takelius, kuriais mažas būdamas bėginėjau. Parodysiu tuos kalnelius ir slėnius, kuriais ateidavo ir vėl nueidavo kvapnūs lietuviški pavasariai, kaitrios, bet begaliniai mielos, vasaros, kurių kaitroj alpdavo plačiašakės liepos, o vakarais garuodavo tirštu rūku upės ir ežerai. Ankstų rytą atsibudus, aš tau parodysiu žvilgan-

čius rasos lašus ant lietuviškųjų medžių, žieduotų pievų ir palangėse įrengtų sesučių darželių margaspalvėse gėlėse. Jie — tie rasos lašai — tenai blizga, žėri, tarytum deimantai ar perlai brangenybių krautuvėj.

Ten vakarais klausysimės lakštingalų trėlių, išpildomų palangėje augančiuos alyvų krūmuos, o ryto metą — gūdaus gegutės kukavimo. Kasmetinį pavasarį mums apreikš mažytis vyturėlis, plazdąs savo sparneliais lygiųjų Lietuvos laukų padangėj ir čirenas: “Čiru-vyru pavasaris, palikau vaikelius nelesintus... Parlėksiu — palesinsiu”...

Sekmadienis Lietuvos kaime

Brėkštančio pavasario ankstybėj — sveikins mus ir pempės, nardydamos ore viršum mūsų galvų šaukdamos: “Gyvi, gyvi”. Arba ilgakakliai, ilgakojai gandrai, nutupę ant klojimų stogų ar plačiašakio žilvyčio viršūnėje, ant specialiai užtrauktų jų lizdai senų akėčių kalens savo ilgais raudonais snapais, tarytum Velykų rytą margučius mėgindami ir duos mums ženklą, kad jau tikrai pavasaris čia pat. O kiek vėleliau, jau ledui ištirpus, jie, tie ilgakojai pavasario pranašai, gandrai stiprinės po balas, varles gaudydami ir rydami jas, tik: nugurkt, nugurkt.

Mes pasuksime kartu ir Šventosios upės link, kur tavo tėvelis,

dar mažas būdamas, tiek džiaugsmo turėdavo besimaudydamas ir besitaškydamas su vienmečiais draugais skaidriu Šventosios vandeniui. Ach, kaip smagu būdavo...

Tikiu, Pauliuk, ir tu visa jauna širdelė pamilsi vingiuojančią mūsų pakluone Šventąją, kurios vanduo, tarytum kristalas, skaidrus ir švarus, o dugno ir krantų smėlis toks žavingai baltas, iš vienodai gražių grūdelių sudėstytas, tarytum, Dievo ranka surinktas. Tenai tu dažnai matysi Šventosios veidu besilystančius ir gražiai atrodančius sielius, kuriuos vairuoja kietos, saulės nudegintos ir stipriais muskulais padengtos sielininkų rankos.

O kitoj pusėj mūsų sodybos mes nuolat gerėsime besirančiu mūsų laukais plentu, kuris, tarytum, ilgas ilgas baltutėlis žaltys, vingiuoja Lietuvos laukais skersai visą Lietuvą. Tai Zarasų - Kauno plentas. Juo nuolat duzgia automobiliai, autobusai ir kitokios susisiekimo mašinos, o taip pat ir arkliniai vežimai. Keliauja ir pėstieji. Dar keli žingsniai — ir mes atsidursime Vidiškių bažnyčioj. Tai tie patys Dievulio Namai, kur tavo tėvelis išmoko garbinti Jį, kur priėmė jis pirmąją Šventą Komunią ir kur jausdavos jo jauna širdelė tokia rami, rami kai jis suklupdavo prieš Dievo Altorių ir prašydavo Augščiausiąjį savo mamutei, tėveliui sveikatės. Ach, kaip norėčiau, kad ir tu, Pauliuk, tenai pat melstumeis.

Gi, jeigu likimo bus lemta ir laikas dar užtruks, nes Dievulio planai mums nežinomi, mylėk, sūneli, gerąjį Dievulį ir toliau tokia nuoširdžia meile, kokia dabar myli, o taip pat neužmiršk ir savo brangios tėvų gimtinės žemelės Lietuvos, priglūdusios prie Baltijos jūros krantų, tarytum, mažyčio rasos lašelio ant žydinčių pavasario gėlių.

Kai mylėsi Dievulį — užaugsis pagarbos vertas žmogus, kai mylėsi savo tėvų gimtąjį kraštą — džiaugsis tavo tėveliai, kad geras lietuvis išaugai.

"COMIC BOOKS"

AG. JUKNA

Amerikoniškieji komikai yra žinomi netik Amerikoje, bet ir visame pasaulyje. Kai kurie kraštai jų visai neįsileidžia, o kiti kraštai neįsileidžia tik kai kurių iš jų.

Taip pat ir kai kurios Amerikos šeimos neįsileidžia komikų, o kitos — įsileidžia tik kai kuriuos.

Kodėl? Atsakymas: daugybė komikų blogai veikia jauno skaitytojo būdą ir, ilgainiui ir daug skaitant, visai iškreipia charakterį. Kitaip sakant, komikai gali padaryti, ir padaro, iš vaiko blogą žmogų. Amerikoje yra daugiau negu kituose kraštuose jaunų nusikaltėlių, tai yra, vaikų, jaunuolių, kurie yra pakliuvę į policiją, teismus ir į kalėjimus. Amerikos mokslininkai sako, kad prie šitų dalykų yra daug prisidėję komikai.

Ar visi komikai blogai veikia žmogaus būdą? Atsakymas: ne, nevisi. Daug komikų žmogaus būdą veikia gerai ir patartina juos skaityti. Kaip sužinoti, kurie komikai yra geri, kurie ne? Parašykite čia duodamu adresu laišką ir paprašykite, kad jie atsiųstų jums įvertintų komikų sąrašą: The Committee on Evaluation of Comic Books, Box 1486, Cincinnati 1, Ohio. Jie tokį patarnavimą padaro labai lengvai.

Kaip komikai veikia žmogaus būdą? Jie veikia trejopu būdu: per skaitytojo vaizduotę, per jo moralę ir per kultūrines vertybes. Blogi komikai skaitytoją per jo vaizduotę bjauriai veikia kruvinais paveikslais, ypač kur kraujas liejamas iš burnos, nosies, kruvini veidai, galvos. Vartojimas retežių, virvių, rimbų ir kitų mušimo ir kankinimo priemonių. Piešimas užpuolimų, pagrobimų, žudimų, žmonių, ir net vaikų, stūmimas į baisių žvėrių ir ryklių nasrus, fantastiškos baidyklės ir kiti baimę sukeliantieji dalykai.

Skaitytojo moralę, tai yra gerumo jausmus, blogi komikai veikia tokiais dalykais kaip melas, apgaudinėjimai, vagystės, teisinimas nusikaltimų, išjuokimas valdžios žmonių, kurie žmonės ir jų turtą saugoja nuo nusikaltėlių, išjuokimas teisingumo ir autoriteto, piešimas nuogų žmogystų, girtuoklių ir kitokių išsigimimų.

Per kultūrines vertybes tokie komikai skaitytoją veikia išjuokiant ir suniekinant visą, kas tas vertybes kuria ir palaiko, kaip šeima, valstybė, mokykla, bažnyčia.

Kodėl blogus komikus spausdina ir siūlo juos skaityti? Dėl pinigų. Šios rūšies komikų leidėjai pasidarė milijonieriai per tamsias skaitytojų mases, kurios nesupranta, ką iš jų šie komikai daro. Štai truputis aritmetikos, kaip šitie leidėjai pasidaro milijonieriais. Sakysime, jūs mokate už komiką 10 centų. Leidėjai parduoda šio numerio du milijonu egzempliorių — tai yra įmanoma tokiaame dideliame krašte kaip Amerika. Padaugykite šiuos du milijonus iš dešimt ir sandaugą padalykite iš šimto, o tai bus 200.000 dolerių, už vieną numerį. Daleiskim, jie išleidžia dešimt numerių per metus. Taigi, $200,000 \times 10 = 2,000,000$ dolerių. Žinoma, jie turi labai dideles išlaidas per metus. Daleiskime, iš šitų dviejų milijonų jie išleidžia tris ketvirtadalius visiems reikalams, o jiems lieka tik vienas ketvirtadalis. Taigi, palyginus, jiems lieka “labai mažai”, bet tai sudaro 500,000, arba pusę milijono dolerių. Per dešimt metų iš jūsų, geriau sakant per jus iš jūsų tėvų, dešimtukų jie sukrauna penkis milijonus dolerių pelno. Štai atsakymas, kodėl jie tokius komikus spausdina.

PENKTOJI MAIRONIO MOKYKLOS ABITURIENTŲ LAIDA

paruošė — RAMUNĖ VILKUTAITYTĖ

(Iš leidinio "Jaunystės Keliu")

Per kelis praėjusius metus, Maironio šeštadieninės lituanistikos mokyklos (Brooklyn, N. Y.) viena klasė prigužėdavo linksmų, išdykėlių mokinukų. Jie lankė šią mokyklą du tris metus, gi daugumas net nuo jos įsteigimo 1950 metais kovo mėnesy. Jiems nevisiems patiko šeštadienį klasėje sėdėti, kai kiti lauke žaidė ar išdykavo. Bet daugumas jų ištesėjo ir šiandien gauna savo diplomus — atestatus. Šiam pasišventimui, nors kiek įvertinti, mes, "Jaunystės Keliu" redakcija, skiriame šį laikraščio numerį jums, mieliausiems Maironio Šeštadieninės Mokyklos ABITURIENTAMS.

Žemiau mes išvardinsim visus baigusius ir nors kiek mėginsime skaitytojus su jais supažindinti. Apačioje yra išvardinti abiturientai ir duomenys šiokia tvarka: pavardė, vardas, pažymiai, kas mokykloje labiausiai patiko, ar dar eitum į mokyklą jeigu galėtum, kokiom organizacijom ar klubams priklauso, kas norėtų būti?

BLAZAS, Jurgis Stepas — 5-5-5-5 — labai patiko žiūrėti į sienas — ar eitum dar į mokyklą: "Reikia apgalvoti" — skautas, tautinių šokių grupė — nori būti lakštingalų liežuvėlių pardavėjas.

ČIURLYTĖ, Birutė — 4-3-3-4 — dainos ir šokiai — nežino — skautė, ir angliškoje mokykloje Library page ir Emergency Room — bus, arba nori būti, gailestinga sesuo.

GALINYTĖ, Dalia — 4-4-3-4 — niekas — ne: daug darbo namie — skautė, Choral Club, Athena Society, Newman Club — nori būti sekretorė.

KULYTĖ, Regina — 5-5-5-5 — istorija ir laisvi rašiniai — taip, nes man mokykla patiko — skautė, Glee Club — istorijos mokytoja arba chemistė.

LEGECKIS, Ričardas Vytautas — 5-5-5-5 — miegoti — "Jei eičiau, tai su sąlyga, kad nereikėtų daryti namų darbų." — skautas, tautinių šokių grupė — tarakonų naikintojas.

NAUJOKAITYTĖ, Dalia Marija — 5-5-5-5 — šešta pamoka — nuo visko priklauso — ateitininkė, Library Page, Glee Club,

Basketball Club, Sodality, Legion of Mary — nori būt žurnalistė arba chemistė.

PETNIŪNAITĖ, Irena — 5-4-4-5 — pertraukos — nuo visko priklauso, bet iš tikrųjų — ne — skautė, Cheerleaders, Gym Leader, Student Court, Newman Club, Volley Club, Service squad, Class President, GO Capt. — anglų kalbos mokytoja.

MATEKŪNAITĖ, Virgilija — 5-5-5-5 — šiek tiek patiko — skautė, tautinių šokių grupė ir daugelis organizacijų amerikoniškoj gimnazijoj.

SANDAVIČIŪTĖ, Irena — 5-5-5-5 — šokiai, dainos — nuo visko priklauso — ateitininkė, Glee Club, Sodalicija, Legion of Mary, Class Secretary. — Nori būti anglų kalbos mokytoja arba gailestinga sesuo.

SODAITYTĖ, Eglė Marija — 5-5-5-5 — tautiniai šokiai — “Jeigu reikėtų eiti tai eičiau, bet jeigu nereikėtų, tai Lietuva neprapultų be manęs.” — skautė, Amerikoniškoj gimnazijoj priklauso chorui, Team ir Student Council — nori būti žurnalistė.

ŠETIKAS, Kęstutis, Joans Petras — 5-4-3-4 — tautinių šokių pamokos — nežinau, jei reikėtų, tai lankyčiau — skautas, LSK futbolistas — išsilavinęs bomas.

ŠVENTORAITIS, Egidijus — 5-4-3-4 — “pažaisti” — labai norėtų — nori būti aviatorius.

VILKUTAITYTĖ, Ramunė Marija — 5-5-5-5 — Pertraukos, ypač ilgoji — Į šį klausimą galėsiu atsakyti tiktai po vasaros atostogų”. — ateitininkė, tautinių šokių grupė, Teniso Klubas, Operos Klubas — šio laikraščio pagelbinė redaktorė — Nori būti padore piliete. Ha! ha!

Vaikų ansamblio šokėjos

MILŽINŲ KAPAI

MAIRONIS

*Kur lygūs laukai,
Snaudžia tamsūs miškai,
Lietuviai — barzdočiai dumoja;
Galanda kirvius,
Kalavijus aštrius
Ir juodbėrį žirgą balnoja.*

*Nuo Prūsų šalies,
Kaip sparnai debesies,
Padangėmis raitosi dūmai;
Tai gaisro ugnis,
Šviečia diena naktis:
Liepsnoja ir girios ir rūmai.*

*Tarp tyrų plačių
Ne staugimas žvėrių;
Oi ne! tai našlaitės lietuvės:
Ar verkia sūnaus,
Ar bernužio brangaus,
Kurs jų nebegins, gal pražuves.*

*Kryžievių seniai
Suvadinti svečiai
Į vaišes per Lietuvą traukia;
Ištroškę garbės,
Kad aušra patekės,
Išvys, ko visai nebelaukia.*

KUNIGAS PETRAS KALBA

Mano Mielai,

Aną dieną buvau svečiuose pas savo gerus prietelius. Jie turi vaikų, tokių, kaip ir jūs. Šiaip, vaikučiai labai malonūs. Mes greitai susidraugavome ir daug ką išsikalbėjome.

Pasikalbėjus, jie man atrodė kaip ir pavargę. Mėginau klausinėti kas yra? "Nieko", — atsakymas. "Kodėl gi jūs taip išbaltę?" — klausiu. "Nežinome", — sako.

Imu klausinėti apie sportą, apie pasivaikščiojimus, apie žaidimus lauke. Pasirodė, kad visi šitie dalykai jiems svetimi. "Tai kur jūs visą nuo mokyklos laisvą laiką praleidžiate? — klausiu vyresniąją sesytę. "Prie televizijos", — sako ji. Nustebau ir ėmiau su jais kalbėti daugiau apie televiziją. Pasirodo, jie sėdi prie jos valandas. Jie sakosi sėdėtų visą dieną, nei į mokyklą neitų, jei ne tėvai.

Ėmiau klausinėti, kaip jiems mokslas sekasi? Prastai. Dėl ko? Neturi laiko pamokoms paruošti. Visą laiką praleidžia prie televizijos. Pavargsta akys, protas ir nervai, rytojaus dieną mokykloje nepajėgia sekti mokytojų, atsilieka nuo einamų dalykų, gauna blogus pažymius. Kol televizijos namuose nebuvo, mokslasėjo gerai.

Man pasidarė įdomu, ar tik šios šeimos vaikai yra tokioj būdoj su televizija, ar ir daug kur tas pat? Pasirodo, daug vaikų eina šiuo blogu keliu. Dėl to aš ir nutariau per Eglutę tarti į jus žodį šiuo reikalu.

Susimildami, tvarkykitės su televizija. Pati televizija yra geras dalykas, bet tik tada, jei jos žiūrima su saiku ir protingai. Jūs galite žiūrėti pusantros, dvi valandas per dieną, bet ne visą dieną. Susirgsite, jeigu nesivaldysite. Taip pat gyvenimui nepasiruošite tinkamai.

Iki kito karto —

Jūsų Kunigas Petras

KIŠKIS IR LAPĖ

V. Šmaižienė

Kiškis lapę susitiko

— *Labas, kūma. Kaip gyvuoji?*

Kaip vyrelis, kaip vaikučiai?

Kur taip skubini, bėgioji?

— *Ačiū, — tarė kiškiui lapė,*

— *Už tą žodį taip širdingą.*

Oi, kūmuti, kad žinotum,

Kaip šiandien aš nelaiminga!

Ir laputė guodės kiškiui

Apie vilką, tą klastingą,

Koks nedoras jis kaimynas,

Kaip jam gėdos visad stinga.

Kaip vaikeliai jos mažyčiai

Antrą dieną be mėsytės...

Ir kiškeliui pasidarė

Taip graudu kūmos klausytis.

Jis ausytę pasigriebęs

Ėmė šluostyt ašarėles,

O laputė kapt už sprando

Ir — tik dulka vieškelėlis. —

Seselė su mažaisiais draugais

M E T A I

V. Čižiūnas

(Iš A. Busilo "Sparnelių" II dalies atmintinai atkurtas ir gerokai pakeistas vaikų scenos vaizdelis).

Dalyvauja 12 vaikų: 10 berniukų ir 2 mergaitės. Vaikai vaizduoja 12 mėnesių, sudarančių metus. Atitinkamai metų laikui ir mėnesio gamtiniais požymiais aprengti vaikai šokdami dainuoja metų dainą, pavasario, vasaros, rudens ir žiemos dainas ir deklamuoja savo pasisakymus. Vaizdelis lengvai parodomas mažutėje scenoje ar ir kurios salės viduryje. Berniukų vaizduojamus mėnesius gali atstovauti ir atitinkamai parinktos mergaitės.

M E T Ų D A I N A

*Mes dvylika keleivių,
Mes dvylika mažų,
Pasaulį mes apeinam
Kas metai pamažu.*

*Jūs sakot, kad mūs gaila,
Bet laukiat vis kitų,
O mes sau bėgam greitai
Ir sukamės ratu.*

S A U S I S

*Aš Sausis, šaltas mėnuo,
Bet jaunas dar visai.
Jei spirginu kam nosį,
Nepykkit taip labai.*

V A S A R I S

*Vasaris — mažiausias mėnuo,
Jau antras iš eilės,
Lietuviams aš juk mielas,
Tik šaltį kas mylės?*

KOVAS

*Aš Kovas, narsus vyras,
Pavasarij dažnai nešu,
O kai žiemužė spirias, —
Šalčiu ausis pešu.*

PAVASARIO DAINA

*Pavasaris ateina,
Saulutė jau augštai,
Jau gieda vyturėliai
Ir džiaugiasi vaikai.*

BALANDIS

*Tai kas, kad laukiat jūs pavasario,
Žalių lapelių ir saulės šypsenos?
Balandis jums nepataria
Kasdien tikėtis saulės ir giedros!...*

GEGUŽĖ

*Gegužėlės mėnuo mielas
Pirmais lapais ir žiedais,
Motinėls Dieną švenčiam
Laimė šypsančiais veidais.*

BIRŽELIS

*Ar jūs laukiate Birželio?
Sekminių, Joninių su šokiais ir dainom?
Tai aš, linksmiausias mėnuo,
Nešu jums vasarą su prakaito dienom!..*

VASAROS DAINA

*Vasarėlė jau atėjo,
Bręsta vaisiai ir javai,
Džiaugias malone Kūrėjo
Vyrai, moterys, vaikai.*

LIEPA

*Kas nesidžiaugia, kai žydi liepos,
Kai bręsta vaisiai ir javai?
Kas gi nelaukia manęs, Liepos,
Kad pailsėtų kur smagiai?*

RUGPJŪTIS

*Rugpjūtis aš, turtingas mėnuo,
Kas susilygins su manim?
Už darbą stropų, rūpestingą,
Aš atsilyginu gera pjūtim.*

RUDENS DAINA

*Jau ateina rudenėlis,
Lapai ima džiūti,
Ir gėlelės dairos, šnabžda:
Būti ar nebūti?..*

RUGSĖJIS

*Kai ateinu aš, Rugsėjis,
Saulė šypsosi liūdnai.
Žino ji, kad debesėliai
Vis dažniau dengs žemę jai.*

SPALIS

*Kas namus paruošt pamiršta
Žiemos šalčiui, sniegui, vėjui,
Tenekaltina jis nieko:
Spalis sakė, jis įspėjo!...*

ŽIEMOS DAINA

*Tyliai laksto ore snaigės,
Rudenėlis baigės baigės...
Laksto, krenta, žemę kloja,
Pažiūrėt mažus vilioja.*

LAPKRITYS

*Lapkritys aš neramus,
Šlapias, purvinas ir piktas,*

*Kas be reikalo keliaus, —
Gaus pylos, audros užtiktas!..*

GRUODIS

*Ramus aš mėnuo Gruodis,
Kai žemėj laukiam Kristaus,
Kai širdyse paguodą
Ir Naujus Metus išvystam.*

METŲ DAINA

Rateliu šokant ir dainuojant kartojava, iki visi vaizdelio dalyviai — 12 mėnesių — pasitraukia už scenos.

Iš Italijos

KELETAS LINKSMŲ PASAKOJIMŲ IŠ LINKOLNO GYVENIMO

Iš anglų kalbos vertė
Kęstutis Čižiūnas

Kas buvo Abraomas Linkolnas, visiems moksleiviams gerai žinoma. Tačiau, kad jis buvo aštrialiežuvis, mokėjo greitai ir taikliai atsikirsti, mėgo anekdotus, kurių daugybę pats žinojo, gal ne visiems EGLUTĖS skaitytojams žinoma. Čia pateikiame keletą pasakojimų iš Linkolno gyvenimo, kai jis buvo pirma advokatas, vėliau Jungtinių Amerikos Valstybių prezidentas.

SENELIS IR SŪNAITIS

Linkolno demokratiškumas buvo jo paties išreikštas šitokia pastaba apie jo protėvius: "Aš nežinau, kas buvo mano senelis, bet aš daug labiau rūpinuosi, kuo bus jo sūnaitis".

TINKAMAS KOJŲ ILGIS

Diskutuodamas teisėjo Douglas, labai mažo ūgio žmogaus, kūno keistenybes, Linkolno draugų būrelis apsistojo ties klausimu, kokio ilgio turėtų būti žmogaus kojos. Kai Linkolnas prisijungė prie būrelio, jam buvo pakartotas šis klausimas.

"Na taip, — jis atsakė, — aš manyčiau, kad žmogaus kojos turėtų būti tokio ilgio, kad siektų nuo jo kūno iki žemės".

Pats Linkolnas buvo augšto ūgio ir labai ilgų kojų vyras.

TEISĖJAS TAIP PAT NUSIJUOKĖ

Linkolno, nesustabdomo pasakotojo, paveikslas yra pailiustruojamas vieno teismo raštininko pasakojime:

“Aš tik vieną kartą gavau pabaudą už nepagarbą teismui. Teisėjas Davis nubaudė mane penkiais doleriais. Ponas Linkolnas tik įėjęs, pasilenkė prie mano stalo ir papasakojo man tokį juokingą anekdotą, kad aš pradėjau balsu juoktis. Teisėjas man liepė nutilti, tardamas: “Pone Linkolnai, jūs nuolat kliudote teismo tarnautojams su savo pasakojimais.” Po to man liepė nusibausti penkiais doleriais. Aš atsiprašiau teisėjo, bet pasakiau, kad anekdotas buvo vertas tų pinigų. Po kelių minučių teisėjas pasišaukė mane ir paklausė: “Koks buvo tas Linkolno anekdotas?” Aš jam papasakojau, o jis kvatojo nesusilaikydamas ir liepė man atsiimti savo pabaudą.

GENEROLAI IR MULAI

Gavęs žinią, kad dvylika kariuomenės mulų ir vienas brigados generolas buvo priešų paimiti, Linkolnas prasitarė: “Kokia nelaimė! Tie mulai kainavo du šimtus dolerių kiekvienas.”

PATRIOTIŠKA ŠEIMA

Viena ponia įsakančiu balsu tarė Linkolnui: “Pone Prezidente, jūs turite mano sūnų pakelti į pulkininkus. Aš reikalauju to kaip teisės, ne kaip malonės. Mano senelis kovojo Lexingtone. Mano dėdė buvo vienintelis kareivis, kuris nepabėgo prie Bladensburgo. Mano tėvas kovojo Naujame Orleane ir mano vyras žuvo prie Monterey”.

“Ponia, jūsų šeima jau padarė užtenkamai mūsų šaliai. Dabar reikia duoti progos kitiems pasireikšti,” — atsakė Linkolnas.

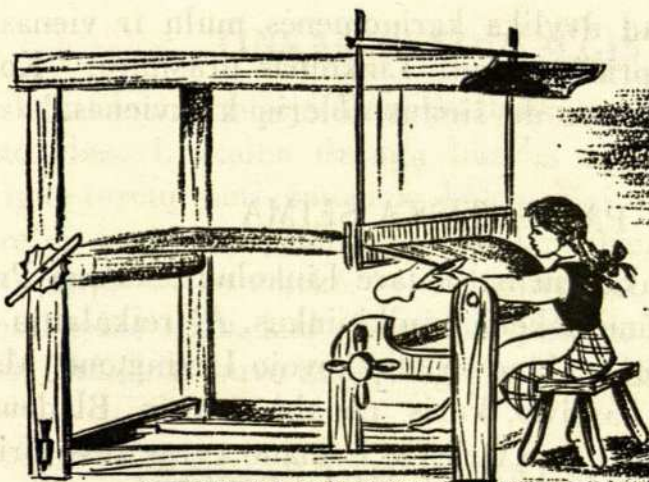
KODĖL AŠ LAIKAU ILGUS PLAUKUS

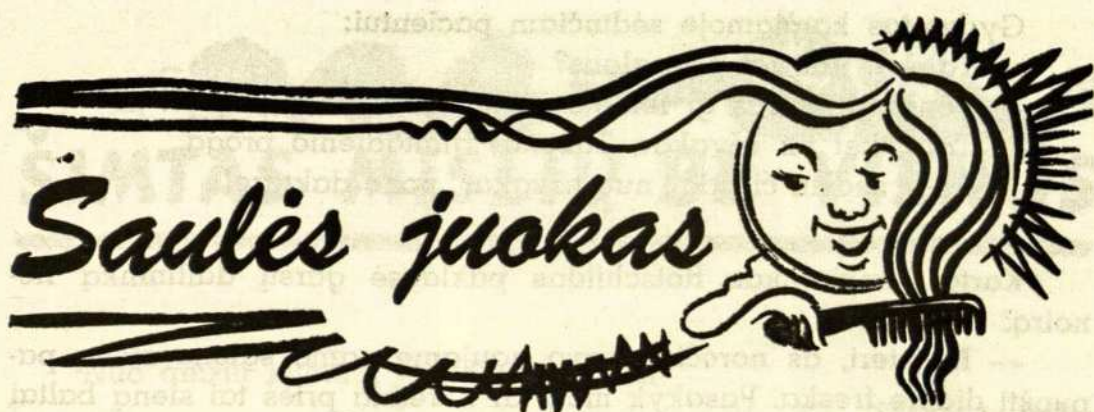
Danutė Kezytė

Man mamytė pasakojo, kad seniau Lietuvoje visos mergaitės ir moterys nešiodavo ilgus plaukus. Mamytė ir man pradėjo pinti kasytes. Man labai patikdavo, kai mergaitės ateidavo ir jas girdavo bei grožėdavosi jomis. Dabar esu jau nemaža — turiu 12 metų — o kai plaukus pasileidžiu, tai jie siekia iki kelių. Susidomėjimas mano plaukais ypatingai didelis amerikonų tarpe. Mat, jų tarpe sunku surasti mergaitę su ilgomis kasomis. Dažnai prieina moterys įsitikinti, ar mano tikri plaukai, ar pridėti. Dažnai manęs paklausia, kodėl aš tokius plaukus nešioju? Aš joms pasakau, kad esu lietuvaitė, kad Lietuvoje visos mažos mergaitės turi kasas.

Dažnai pasitaiko ir kitokių malonumų dėl mano plaukų. Mokykloj berniukams patinka mane tampyti už kasų. Kartą jie mane buvo pririšę prie stulpo. Laimė, kad draugės mane tuoj iš nelaisvės išgelbėjo.

Lietuva yra mažas kraštas, ir nedaug amerikonų apie ją žino. Aš labai džiaugiuosi, kad savo kasų pagalba galiu supažindinti juos su savo mylima tėvyne Lietuva.

— Kur mes vasarojome buvo nepaprastai karšta, ir nei vieno medžio!

— Tai kaip jūs oda nenudegė iki susirgimo?

— O, mes pasikeisdami sėdėdavome vienas kito šešėlyje.

*

Sodininkas: Čia, gerbiamoji poncia, yra tabako augalas pilname savo žydėjime.

Sena poncia: Kaip įdomu! O kiek ilgai truks kol prinoks cigaras?

*

Netoli nuo rašytojo Mark Twain namų gyveno Harriet Beecher-Stowe, "Dėdės Tomo trobelės" autorė.

Nuėjęs vieną dieną jos aplankyti, Twainas pastebėjo, jog pamiršo užsirišti apikaklę ir kaklaraištį. Jo žmona Olivija šį nusižengimą prieš etiketą pastebėjo tik tada, kai vyras sugrįžo namo. Twainas tačiau neprarado savo ramybės.

— Aš tai dar atitaisysiu, — pasakė jis, supakavo apikaklę, kaklaraištį ir visą ryšulėlį pasiuntė poniai Beecher-Stowe.

*

Ponas Veene, lankydamasis Antverpeno zoologijos sode, ištraukė iš kišenės piniginę, norėdamas duoti pinigų savo vaikams, kad šie nupirktų riešutų drambliams. Tačiau vienas iš dramblių, matyt, negalėdamas sulaukti skanėstų, čiupo piniginę ir ją visą prarijo.

*

— Kaip Tamsta drįsti vadinti mane melagiu? Atsiimkite savo žodžius arba...

— Aš niekad nieko atgal neatsiimu!

— Tokiu atveju, mano mielas senas drauge, paskolinkite man 20 dolerių.

Gydytojas karčiamoje sėdinčiam pacientui:

— Tai ką, jau vėl prie alaus?

— Ponas daktaras gi leidote man išgerti porą stiklų?!

— Taip, bet tik užvakar, Tamstos gimtadienio proga.

— Aš ir sėdžiu čia dar nuo užvakar, pone daktare!

*

Kartą bankininkas Rotschildas paklausė garsų dailininką Renoirą:

— Meisteri, aš norėčiau savo naujame name salono sieną papuošti didele freska. Pasakyk man, ar nereikia prieš tai sieną baltai nudažyti?

— Kas prieš freską? — paklausė Renoiras.

Rotschildas paminėjo pavardę vieno žinomo dailininko, kuris tačiau kaip menininkas buvo nevertinamas.

— Tad aš jums patariu, — atsakė Renoiras, — sieną baltai nudažyti vėliau, kai jis bus baigęs savo darbą.

*

— Šitame slėnyje kadaise buvo didelis ir gilus ežeras.

— O kur jis dingo?

— Kadaise jame nuskendo laivas su labai dideliu sugeriamo popieriaus krovinium.

*

— Ar tu žinai skirtumą tarp anglo, škoto ir airio?

— Ne, pasakyk.

— Ogi, išlipdamas iš traukinio, airis nepasižiūri, ar yra ką nors palikęs, anglas pasitikrina, kad nebūtų ko palikęs, o škotas gi visada pasižiūri, ar kas ko nors nepalikė.

VOVERAITĖ

V. Šmaižienė

*Mūsų kieme, qžuole
Striuoksi voveraitė.
Aš manau visas giles
Ji ant jo suskaitė.*

*Tėtis sako, kai nunoks
Visas tas gileles,
Voverytė susineš
Jas sau į namelį.*

*O žiemužė kai ateis,
Kai lauke bus šalta,
Medžiai be lapelių bus
Ir visur bus balta*

*Voverytei bus jauku,
Gera, bus namely —
Pilną sandelį turės
Ji skanių gilelių.*

SIMTAS MĖSLIŲ BE VIENOS

Nuo amžių kubilai, kasmet antvožiai.

Ežerai ir ledas

*

Linksta, bet nelūžta.

Dūmai

*

Visas mėsinis, pilvelis geležinis.

Vyšnia

*

Su dviem pupom visą lauką apsėja.

Akys

*

Apskritas kaip kubiliukas, uodegoj šakaliukas.

Obuolys

*

Ponas ant kalno, kiaura galva.

Kaminas

*

Gale lauko ugnelė kūrenas.

Saulė leidžiasi

*

Akys kaip ratai, saulės nemato.

Pelėda

*

Vienas sako: "Bėkim, bėkim!" Kitas sako: "Čia stovėkim!" Trečias sako: "Čia svyruokim!"

Upė, pieva, nendrė

*

Mėlyni kirmynėliai po žemėm lando.

Akėčios

*

Su kirviais sukapoja, ant lopetos uždeda ir į šulinį įmeta.

Suvalgo

MAŽŲJŲ PASAULIS

VIENA PENKTOJI

Vytė Nemunėlis

*Aš šeimos viena penktoji,
Aš mažiausia iš visų,
Bet vis šoku ir dainuoju
Ir patenkinta esu.*

*Rytą — keliasi mamytė,
O su ja ir aš keliuos,
Kaip smagu viską daryti
Ryto saulės spinduliuos.*

*Kai mamutė siuva, ado,
Aš taip pat kerpu, siuvu:
Viskas eina kaip ant ledo, —
Tai darbelio, tai žavu...*

*Nesijuokit, jūs, berniukai,
Ir laikykitės rimtai;
Ei jūs pančiai tinginių, kai
Man darbų — šimtų šimtai!*

*Tu bitele, tu pilkoji,
Gal aš tau sesuo esu, —
Aš šeimos viena penktoji,
Bet darbščiausia iš visų.*

BITĖ IR MUSĖ

A. Giedrius

Senų senovėj, neatmenamais laikais, kai Dievas dar tikrai įkūrė pasaulį, visi gyviai ir visi augalai augo ir gyveno labai sutikdami tarp savęs ir niekam skriaudos nedarydami. Kiekvienas turėjo savo vietą, kiekvienas darė, kas jam buvo paskirta, ir visi buvo patenkinti ir geri.

Pamatė velnias, kad viskas gerai klojasi Dievo pasaulyje, ir paėmė jį pavydas. Jis pradėjo lakstyti po visą žemę ir gundyti visus gyvius ir augalus, norėdamas sukelti jų tarpe visokias negeroves. Į nuodėmę įtraukęs Adomą su Jieva, aplakstęs visus gyvulius, paukščius, žuvis ir vabzdžius, štai atpuolė jisai pas musę ir sako:

— Sveika, musele! Ar gera tau gyventi?

— Gera, — pasisakė musė.

Velniui toks atsakymas nepatiko. Jis norėjo, kad musė kuonors nusiskųstų.

— O ką tu labiausiai mėgsti? — paklausė velnias.

— O ką gi! — atsakė musė: — Aš mėgstu skaniai pavalgyti, šiltai patupėti ir smagiai šiltame ore paskraidyti.

— Gerai, — sako apsidžiaugęs piktasis: — O ar tu žinai, kas yra skaniausias daiktas?

— Daug yra skanių daiktų, — atsakė musė.

Ji tada nemokėjo dar pikta daryti, nemokėjo vogti ir smaližiauti.

— Tu nieko neišmanai! — pasakė jai velnias: — Skaniausias daiktas yra medus.

— Medus? O kur jo galima gauti? — paklausė musė.

— Medaus turi bitė, — atsakė piktasis: — Nulėk ir paprašyk paragauti — matysi!

Musė paklausė velnio, nulėkė pas bitę ir sako:

— Sveika, bitele! Girdėjau, kad tu turi medaus, kuris esąs skaniausias daiktas pasaulyje. Ar negaučiau paragauti?

Bitelė buvo geros širdies. Įsikvietė musę į kuklią savo gūstelę ir parodė visą eilę vaškinių dubenėlių, pilnų kvepiančio medaus.

— Štai, prašau, valgyk, — sako.

Musė lyžtelėjo medaus ir pašoko iš to skanumo.

— Tikrai skaniausias daiktas! — sušuko ji: — Skanesnio negali būti.

Ir godžiai ėmė ryti medų.

Bitė labai stebėjosi, bet nieko viešniai nesakė.

Musė, prisitaisiusi, kiek jai tilpo, padėkojo bitei ir išlėkė.

Dabar vėl atėjo pas ją velnias ir sako:

— O ką? Kaip patiko medus?

— Labai skanus, — atsakė musė: — Skanesnio daikto negali būti.

— Taigi matai, — gundino ją piktasis: — Bitė tokio daikto net per daug turi — visą sandėlį, o tu visai neturi!

Musę paėmė pavydas.

— Tikrai aš neturiu tokio gero daikto, — tarė ji.

Velniui tie žodžiai jau patiko. Jis vėl gundo musę:

— Aš tau duosiu patarimą. Klausykis: bitė nevisada namie. Nusitaikyk, kada išlekia, įeik į jos sandėlius ir pasivalgyk.

Musė paklausė velnio, nulėkė ties bitės gūštele ir laukia, o kai pamatė, kad bitė išlėkė, įlindo į jos sandėlius ir prisivalgė.

Parlėkusi bitė žiūri — valgyta medus. Kitą kartą — vėl taip pat.

— Kas čia galėtų būti? — stebisi bitelė.

Ir sumanė pasekti. Išlėkė, palakiojo valandėlę po lauką ir vėl tuoju sugrižo. Ir rado musę. Ta atsiprašinėja, teisinasi ir nežino, ką sakyti. Bitė pabarė ją, ir viskas. Musė susigėdus išlėkė.

Bet po kurio laiko bitė žiūri, kad medaus vėl imta. Pasekė, nutvėrė musę, išbarė. O ta jau — nė gero žodžio! Besibičiuliaudama su velniu, visai jau buvo netekusi gėdos.

— Ką? — sako: — Ar tau vienai toks geras daiktas?..

Bitelė apmaudyjosi, pyko ir pagaliau, nieko daugiau negalėdama padaryti, nutarė kreiptis į Dievą.

— Viešpatie! — tarė ji, nulėkus į dangų: — Gelbėk mane nuo musės.

Ir nupasakojo Dievui, kaip buvo.

Dievas pasišaukė musę ir paklausė:

— Ar ėmei medaus?

— Ne, — išsigynė musė.

— O ką veikei bitės gūžtelėje, kai nebuvo jos namie?

— Aš norėjau pažiūrėti, kaip ji gyvena.

— Reikėjo lankyti bitelę, kai buvo ji namie.

RŪTYTĖS ŠIRDELĖ

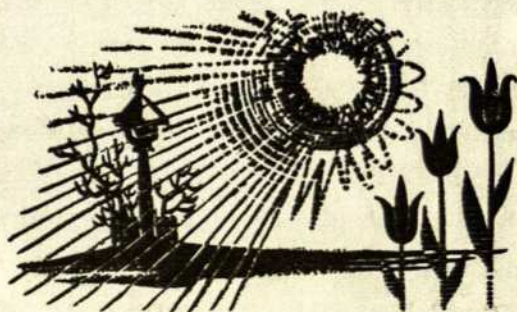
(Skiriu Rūtytei Noreikaitei)

V. Šmaižienė

*Čia gėlytė, ten gėlytė —
Džiaugiasi maža Rūtytė.
Ji visas jas susiskins
Vainikėlių nusipins.*

*Vainikėlių iš gėlyčių
Ji paliks laukų koplyčioj,
Kur Marija ir Jėzulis
Į laukus žaliuosius žiūri.*

*O, Marija Motinėle,
Tau sužydo visos gėlės
Ir Rūtytės Tau širdelė,
Kaip graži, kvapi gėlelė!*

Musė nežinojo, ką sakyti. Tada Dievas tarė jai:

— Tu esi smilė ir vagilė ir visada tokia pasiliksi, nes baudžiu tave, kad tu blogai darei ir man melavai. Nuo šios dienos visi nekęs tavęs dėl tavo įkyrumo. Ir tavo vieta daugiausia bus ten, kur apsileidimas ir nešvara. O tu, bitele, — kreipėsi Dievas į bitę, — teisingai ir toliau darbuokis. Amžinai visiems patiksi už savo darbštumą ir medų. O kad niekas tavęs neskriaustų, susidėk į daiktą su kitomis bitėmis, ir gyvenkite dideliais būriais: vienos laukuose dirbkite, kitos namus saugokite ir tvarkykite, trečios vaikus auginkite, ir visi stebėsis jūsų tvarka ir jūsų vienybe.

Bitė padėkojo Dievui ir nulėkė vykdyti Jo žodžio. Musė nieko nesakė, sugrįžo į žemę ir darė taip, kaip ją velnias buvo įpratinęs.

ŠIENPIOVYS IR VILKAS

Žmonių pasaka

Žmogus išėjo kartą į pagirį šienauti pievą. Vilkas, tenai pagirų gyvendamas, susimanė pulti žmogų. Tik jam buvo baisu dalgės, kurią žmogus turėjo rankose. Tad jis, norėdamas pabauginti žmogų, paėjo toliau ir ėmė kaukti. Žmogus išgirdęs jo kauksmą tik nusijuokė. Tada vilkas prisiartino ir žiūrėjo į žmogų. Tasai sustojo ir tarė vilkui:

— Ei, draugeli, eik šen, pypkes užsikursime!

Vilkas, matydamas dalgę padėtą ant žemės, priėjo arčiau. Bet žmogus pamatė kaip jo šeriai pasišiaušę. Tai buvo ženklas, kad žvėris piktas. Žmogus išsiėmė skiltuvą ir, prikišęs vilkui prie pat snukio, kad drožė — kibirkštys tik džirkt vilkui į akis. Tasai išsigando, spruko į mišką ir tik staugia, staugia. Nuo to laiko visiems vilkams akys naktį žiba.

Devynerių metų C. Massidda, italiukas dainuoja teatre

SENELIS IR RUDIS

A. Giedrius

Senelis suarė daržą ir padarė lyses, o senelė pasodino kopūstus. Kopūstai užaugo dideli dideli, o galvos kietos kietos kaip akmuo.

Atbėgo kiškis, įlindo į daržą ir ėmė graužti kopūstus. Pamatė Rudis ir sako:

— Kiški, kiški, ką darai! Ne tau kopūstai auginti! Bėk lauk iš daržo!

— Tylėk, Rudi! — sako kiškis: — Man labai patinka kopūstai. Tylėk, nešūkauk.

— Bėk lauk! Netylėsiu! — šaukė Rudis: — tu turi dobilų. Bėk į dobilus.

— Ne, Rudi, — sako kiškis: — Kaip tau pluta prieš kaulą, taip man dobilai prieš kopūstus. Argi tu neišmanai?

— Bėk lauk, sakau! — nesiliovė Rudis: — Skubinkis greit! O jeigu ne — pašauksiu senelį!

— Aš senelio nebijau. Senelis manęs nepavys.

— Tu paikas, kiški. Senelis mane paleis, o iš manęs tu neištrūksi!

— Nė tavęs nebijau. Ir tu manęs nepavysi.

Rudis supyko ir ėmė garsiai loti. Išgirdo senelė, pažiūrėjo pro langą ir pasakė seneliui:

— Vaje, vaje! Kiškis darže! Eik išbaidyti, jam baimės įvartyti. Senelis paėmė didelę rykštę ir nuėjo kiškio baidyti.

— Lauk iš daržo! Pui! — šaukė senelis: — Ne tau senelė kopūstus pasodino, ne tau laistė ir augino! Pui!

— Še tau! Še tau! — sakė jis, kirsdamas kiškiui per kailį: — Ar nelįsi man daugiau į kopūstus? Ar nelįsi?..

Plakė, plakė, paskui pakėlė tvorą ir paleido kiškį. Ištrūkęs kiškis bėgo ir bėgo, o senelis žiūrėjo ir šypsojos. Tik Rudis prie būdos smarkiai tampės ir iš apmaudo cypė.

— Ai, ai! Tai negerai! — kaukė jis: — Nereikėjo paleisti, nereikėjo paleisti! Aš jį būčiau nutvėręs, jam kailį nunėręs!.. Ai, ai! Tai negerai!..

O kiškis bėgo ir bėgo... tik pagiryje tesustojo. Sustojęs žiūri, žiūrėdamas džiaugiasi, kad gyvas išliko, kad sveiką kailį išnešė.

PURIENOS

ALBINA KAŠIUBIENĖ

*Va geltonosios purienos,
Auksu žydi pievoj vienos.
Vandenėlį geria tyrą,
Ašarėlės lapais byra.*

*Verkia brolio šienpiūvėlio,
Liūdi sesės grėbėjėlės.
Tarp žiedelių jos vis šneka,
Kai saulutė rytą teka.*

*Gluosnio šakos kasas tiesia,
Nemunas priglaudžia Jėsią,
Meldai šnara jos krantuose,
Taip gyvenom mes namuose.*

*Purienėles prisiminę
Skundžias pievą apkabinę.
Apie jas žolė tik želia,
Purienėlės galvas kelia.*

*Rasos prausia veidelius,
Geltonus pumpurėlius.
Saulė šviečia ir gaivina,
Vėjas rankom apkabina.*

*Vandenėlį jos per dieną,
Geria lyg vaikučiai pieną.
Jų galvelės karūnuotos,
Saulės vėjo nubučiuotos.*

*Tai purienos vienos, vienos,
Šnara meldai joms prie sienos.
Pėmpė šaukia "gyvī" sako,
Purienėlėms prie pat tako,*

*Gandras varlę snape laiko,
Nes vaikai lizde ant kraiko.
O volungė bara Jievą,
Kam išganė Jonui pievą.*

*Taip purienos ne be vienos,
Linksmos, kaip saulėtos dienos.
Jų galvelės auksu šviečia,
Kaip drugelis jas paliečia.*

*Vėl nudžiūtų ašarėlės,
Jei sugrižtų seserėlės.
Vėl laukai daina skambėtų
Ir dalgelės čia žvangėtų.*

PAS TĖVELIUS

Viktoras Šimaitis

*Juodos vyšnios,
Obuoliai
Ir medučio
Aviliai
Moja mus vaikučius
Į tėvelių namučius.*

*Serbentėlė,
Aguona,
Sauja slyvų
Kupina . . .
Pakramtai — oi gardu
Ir saldu, kaip du medu!*

*Oi, tai gera
Buvo mum
Su uogelėm
Ir medum
Po laukų žiedelius
Pas mieluosius tėvelius!*

Vaikų ansamblio žiūrovai

GANDRAS IR LAPĖ

Žmonių pasaka

Lapė mokėjo visokių gudrybių. Tik skraidyti dar nemokėjo. Ji nuėjo pas gandrą išsimokyti ir tos gudrybės. Gandras užsitupdė lapę ant kupros ir išnešė į orą. Ten aukštai lapei topterėjo galvon:
— Gana bus, dabar jau mokėsiu! — ir paprašė gandrą ją paleisti.

Gandras kai paleido, tai lapė kad ėjo žemėn, net užė, — tiesiai ant kelmo. Dar spėjo surikti kelmui:

— Ar tu nesitrauksi, pagone! — bet kelmas nei klausyt neklausė.

Ir kai dribo, tai taip nevykusiai, jog ir paliko begulinti, ištempusi uodegą. Nuo to laiko nei vienai lapei nebeužtenka noro skraidyti po orą. Jos visos ir šiandien vaikščioja ištempusios uodegas.

PATARLĖS

Jaunas buvęs tur pasenti.

*

Juoda duona — ne badas.

*

Kaip pasiklosi, taip išmiegos.

*

Kame šuo loja, ten ir laka.

*

Kam neskaudu, tam negraudu.

*

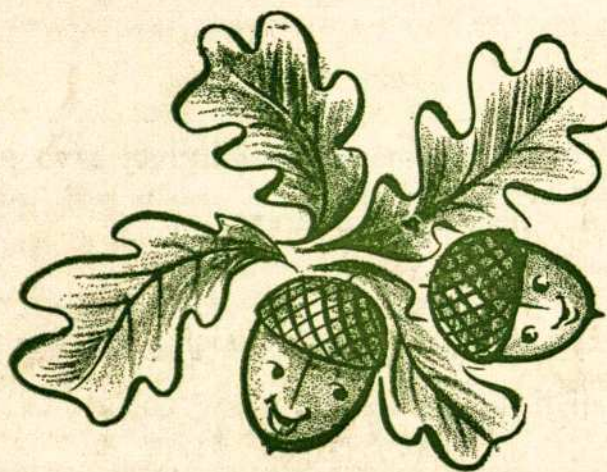
Kas pirmesnis, tas geresnis.

PENKI PUNKTAI

1. Užsiprenumeruok Eglutę, jei jos dar neužsiprenumeravęs.
2. Prikalbink užsiprenumeruoti Eglutę savo pažįstamą, kuris dar neužsiprenumeravęs.
3. Paprašyk tėvelius, kad jie išsiųstų Eglutės prenumeratą, jei ji dar neišsiųsta.
4. Paragink tai padaryti ir savo draugą.
5. Paprašyk savo šeštadieninės mokyklos mokytoją, kad jis paragintų vaikus užsiprenumeruoti Eglutę.

Alp 1785
Larch.

9.189370